CHƯƠNG 2366

Luyến Điệp

Nhìn từ xa, Hạ Nhân đang ngồi giữa hư không, còn Trịnh Hồng Lộc bảo vệ quanh người hắn.

Dung nham đỏ rực trải dài vạn dặm bên dưới không ngừng cuộn trào, trái lại hư không lại mang một màu xanh tĩnh lặng.

Đi ngược hướng ánh sáng, một con bướm màu đen chậm rãi bay xuống.

Đến khi con bướm bay tới trước mặt Hạ Nhân, hắn mới nhận ra con bướm này không phải màu đen, mà là màu xanh lam.

Hẳn là vì vừa rồi nhìn ngược sáng nên mới thấy như vậy.

Vô số bươm bướm bay lượn giữa hư không, tạo thành một đám mây bướm.

Rất nhanh, hàng tỷ tỷ con bướm che khuất ánh mặt trời, khiến cả thế giới tối đi một phần.

Đế uy khổng lồ bao phủ hư không rộng hàng vạn dặm!

Thân thể Trịnh Hồng Lộc co rúm lại, nàng run rẩy nép bên cạnh Hạ Nhân, khẽ nói: “Công tử… người này lợi hại quá!”

“Ừ!” Hạ Nhân khẽ đáp một tiếng. Giờ khắc này, ngay cả gật đầu hắn cũng khó lòng làm được!

Thần niệm quét ra, chỉ có thể nhìn thấy hàng tỷ tỷ con bướm, hoàn toàn không thấy bóng dáng bất kỳ ai.

Nhưng Hạ Nhân biết, kẻ có cấp bậc Thần Đế này đang ẩn nấp phía sau vô số bươm bướm kia.

“Lợi hại... lợi hại...” Một giọng nam trầm thấp truyền ra từ giữa đàn bướm. “Dùng tu vi Thần Tôn cảnh đối đầu cứng với Thần Hoàng cảnh mà không rơi xuống thế hạ phong, cuối cùng thậm chí còn có thể dùng thủ đoạn đưa Thần Hoàng đi sao?”

“Bản đế sống qua hàng tỷ tỷ năm, cũng chưa từng gặp thiên kiêu tuyệt thế nào như ngươi!”

“Ta đoán, ngươi tuyệt đối không thể chỉ có hai mươi tám thần khiếu!”

“Trong cả Thần giới, số Thần Tôn cảnh có thể sánh vai với ngươi cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!”

“Nói đi, rốt cuộc ngươi là ai?”

Giọng nói trầm thấp mà đầy từ tính truyền ra từ giữa vô số bươm bướm, nghe vừa hư ảo vừa trống rỗng.

Ngay sau đó, Hạ Nhân chợt phát hiện mình đã có thể cử động.

Việc đầu tiên hắn làm là nhanh chóng thu Trịnh Hồng Lộc vào không gian của Hồng Mông Thiên Châu.

“Bản đế bảo ngươi nói chuyện, không phải bảo ngươi giở mấy trò vặt vãnh này!” Giọng Thần Đế lại truyền ra từ giữa đàn bướm.

Hạ Nhân hít sâu một hơi, đứng dậy giữa hư không. Tuy không biết đối phương là ai, nhưng nhìn thủ đoạn này thì chắc chắn là kẻ địch, không phải bằng hữu!

“Hừ…” Hạ Nhân hừ lạnh một tiếng: “Được lắm… tu vi Thần Đế cảnh mà lại lén lút quỷ quỷ thần thần ở đây, âm thầm nhìn trộm!”

Nghe Hạ Nhân nói vậy, vị Thần Đế kia cũng không tức giận, chỉ thản nhiên nói: “Ngươi đang muốn kéo dài thời gian đúng không?”

“Không cần uổng phí tâm tư nữa… phạm vi trăm vạn dặm quanh nơi này đã bị đạo pháp của bản đế phong tỏa!”

“Mọi thứ ở đây đều không thể truyền ra ngoài!”

“Âm thanh, tin tức, khí tức, năng lượng… tất cả đều đã bị bản đế phong kín!”

“Sẽ không có ai tới cứu ngươi đâu!”

Ngay sau đó, vô số bươm bướm đột nhiên tản ra.

Một nam tử mặc đạo bào màu trắng lộ ra thân hình.

Trên đạo bào trắng của nam tử này còn thêu vô số bươm bướm.

Màu lam, màu đỏ, màu vàng, đủ mọi màu sắc.

Trên đầu hắn đội một chiếc kim quan cao, dáng người thanh nhã, khí thế phi phàm.

Thần Đế đứng trên cao giữa hư không, hai tay chắp sau lưng, thản nhiên nhìn Hạ Nhân.

Gió trời khẽ thổi, tay áo rộng lớn của hắn phất phơ tứ phía, càng làm nổi bật vẻ siêu nhiên thoát tục.

“Ta hiểu rồi...” Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Bệ hạ là Thần Đế của Đại Đạo Thuần Hóa?”

“Không sai!” Vị Thần Đế chắp tay sau lưng nói: “Bản đế chính là phụ thần của Đại Đạo Thuần Hóa, ngươi có thể gọi ta là Luyến Điệp Thần Đế, cũng có thể gọi ta là tiền bối Luyến Điệp!”

“Ta nghĩ, ngươi hẳn biết bản đế tới đây vì chuyện gì?”

Hạ Nhân lắc đầu: “Ta biết... nhưng hiện giờ Vũ Tư không ở trên người ta!”

Luyến Điệp Thần Đế vẫn đứng giữa hư không, cũng không vội ra tay, cứ chậm rãi nói: “Ngoài Vũ Tư ra, còn một người nữa!”

“Tên sư điệt Thái Huyền kia của ta, có phải cũng bị ngươi thu lại rồi không?”

Hạ Nhân nói: “Không có... Luyến Điệp bệ hạ đúng là biết nói đùa. Một kẻ chỉ có Thần Tôn cảnh như ta, sao có thể thu Thái Huyền lại được? Hắn chính là Thần Hoàng cảnh đấy!”

“Ồ?” Luyến Điệp Thần Đế hỏi: “Nói vậy, ngươi quả thật đã từng gặp hắn?”

Hạ Nhân gật đầu: “Quả thật từng gặp hắn. Khi ở Thánh Đan thành, tên này đã một chưởng đập nát tiểu viện của ta, sau đó bị Đan Đế bệ hạ trừng phạt, chắc là đã bị giam giữ rồi!”

“Ngài đừng tìm ta, tên đó thật sự không liên quan gì đến ta!”

Hạ Nhân nói thật giả lẫn lộn mấy câu, khiến Luyến Điệp Thần Đế không cách nào phân biệt được.

Hắn gật đầu, nói: “Chuyện Thái Huyền tạm thời không nhắc tới. Bản đế thấy ngươi tu hành không dễ, vậy giao Vũ Tư ra đây!”

“Giao nàng ra, ta sẽ lập tức rời đi!”

“Chẳng qua chỉ là một nữ nô Thần Vương cảnh mà thôi, vì nàng mà tổn hại căn cơ của mình thì thật không đáng!”

Hạ Nhân cười lạnh: “Tiền bối đúng là biết nói đùa. Ngài tự hỏi lòng mình xem, ngài có thật sự tin những lời mình nói không?”

“Ta giao Vũ Tư ra, ngài thật sự sẽ thả ta đi sao?”

Luyến Điệp Thần Đế nói: “Bản đế xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh!”

Hạ Nhân hỏi: “Cả nhà Vũ Tư thật sự đều bị các ngươi chém giết hết rồi sao?”

“Hừ…” Luyến Điệp Thần Đế dường như rất kiên nhẫn, chậm rãi nói: “Kim Điệp đạo nhân to gan lớn mật, lại dám mơ tưởng gieo Lưỡng Nghi Thiền nguyền rủa để thuần hóa Thần Đế bệ hạ, nhờ đó khiến bản thân tiến giai lên Thần Đế cảnh!”

“Đáng tiếc, hắn đã tính sai rồi!”

“Lão đạo chủ đánh mất khí vận của Đại Đạo Thuần Hóa, chủ động thoái vị. Vị phụ thần đứng đầu thay phiên tiếp nhận, trở thành đạo chủ chính thần mới!”

“Đạo chủ mới cảm niệm ân đức của lão đạo chủ, thề phải báo thù rửa hận cho ông ta, huyết tẩy cả Kim Điệp Tiên Tông!”

“Hiện giờ chỉ còn thiếu hai người nữa thôi, giao người ra đây đi!”

“Ồ…” Hạ Nhân gật đầu: “Ta hiểu rồi…”

Luyến Điệp Thần Đế hỏi: “Ngươi hiểu gì rồi?”

Hạ Nhân nói: “Ta hiểu rồi… ngươi vì muốn nịnh bợ chính thần mới lên chức, nên cam tâm làm một tên tay sai, chạy tới hỏi ta đòi Vũ Tư để lấy giấy đầu danh sao?”

Nghe Hạ Nhân nói vậy, cuối cùng Luyến Điệp Thần Đế cũng không giữ nổi bình tĩnh.

Hắn cười lạnh một tiếng, nói: “Mồm mép sắc bén đấy!”

“Thôi được… Vũ Tư đang ở trên người ngươi đúng không?”

“Bản đế sẽ lục soát nàng ta ra trước, sau đó xử lý ngươi!”

Với năng lực của Luyến Điệp Thần Đế, hắn có thể một chưởng đập chết Hạ Nhân, nhưng hắn không làm vậy.

Một khi đập chết Hạ Nhân, nhỡ không tìm thấy Vũ Tư thì sẽ phiền phức.

Sau đó thu hắn lại làm nô bộc cũng không tệ.

“Khai…” Thần Đế vung tay, giữ chặt Hạ Nhân tại chỗ, sau đó bàn tay và thần niệm của hắn đồng thời xâm nhập vào cơ thể Hạ Nhân.

Hạ Nhân cảm thấy cả người mình sắp nổ tung.

Nhưng hắn lại không có chút sức lực nào để phản kháng.

Trong khoảnh khắc này, phần lớn bí mật trong cơ thể Hạ Nhân đều bị Luyến Điệp Thần Đế nhìn thấu.

“Không ngờ ngươi lại có thần vật bậc này?”

CHƯƠNG 2367

Thái Chân Trảm Tình

Trong lòng Hạ Nhân khẽ giật thót: Khá lắm, tên này không phải đã nhìn thấy Tụ Bảo Bồn của lão tử rồi chứ?

Giờ phút này, gần như tất cả thần khí của hắn đều được cất trong nhẫn!

Thứ được ôn dưỡng trong cơ thể chỉ có năm món!

Tụ Bảo Bồn, Hồng Mông Thiên Châu, Khôi Lỗi Thế Mạng, Hồng Mông Tử Kim Côn và Hồng Mông Chí Đạo Chung!

Từ góc nhìn của Luyến Điệp Thần Đế, hắn ta không thể nhìn thấy tất cả mọi thứ.

Thứ hắn ta nhìn thấy trong thế giới bên trong cơ thể Hạ Nhân chỉ có ba món.

Một là Hồng Mông Chí Đạo Chung, một là Khôi Lỗi Thế Mạng, một là Hồng Mông Tử Kim Côn!

Toàn bộ ánh mắt của hắn ta đều rơi trên Hồng Mông Chí Đạo Chung.

“Ha ha ha... Hồng Mông Chí Đạo Chung...”

“Thì ra là ngươi, Vương Đôn...”

“Không đúng, Vương Đôn chẳng phải là chủ nhân của người đàn bà Vũ Lộ kia sao?”

Ánh mắt nóng bỏng của Luyến Điệp Thần Đế khiến suy nghĩ của hắn ta hơi rối loạn, hắn ta đã không thể bận tâm nhiều hơn nữa.

Sau khi lấy được nó, bản đế sẽ là người có chiến lực mạnh nhất trong việc thuần hóa đại đạo!

Hắn ta dùng sức, cưỡng ép kéo Hồng Mông Chí Đạo Chung ra khỏi cơ thể Hạ Nhân.

Thần khí do chính mình ôn dưỡng bị người ta cưỡng ép cướp đi, hắn phun ra một ngụm thần huyết.

“Ha ha ha ha...” Luyến Điệp Thần Đế lấy được Hồng Mông Chí Đạo Chung vui mừng đến mức gần như nhảy cẫng lên. Hắn ta khẽ lắc thần chung trong tay, nói: “Ngươi là Vương Đôn đúng không?”

“Những người vừa rồi đều bị ngươi giấu trong chiếc thần chung này phải không?”

“Hê hê hê... Tìm được Vũ Tư rồi, bản đế cũng xem như hoàn thành nhiệm vụ!”

Luyến Điệp Thần Đế khẽ phất tay, hoàn toàn xóa sạch thần niệm của Hạ Nhân bám trên thần chung!

Ngay sau đó, hắn ta quát lớn một tiếng, vung tay ném những người bên trong Hồng Mông Chí Đạo Chung ra ngoài.

Nhưng đáng tiếc, trong đó không có Vũ Tư.

Trong Hồng Mông Chí Đạo Chung chỉ có một người: Thái Chân!

“Chàng làm sao vậy?” Thái Chân nhìn thấy dáng vẻ hộc máu của Hạ Nhân, trong lòng đau đớn, vội vàng bước tới.

Hạ Nhân cười khổ: “Thái Chân... xin lỗi nàng!”

“Hôm nay, có lẽ ta khó thoát khỏi kiếp nạn này rồi!”

“Vị này là phó thần của Đại Đạo Thuần Hóa, Luyến Điệp Thần Đế!”

“Hắn ta đến tìm Vũ Tư, e rằng hôm nay ta cũng không sống nổi!”

Bây giờ hắn thật sự có chút bất lực.

Muốn sống sót chỉ có hai cách.

Một là tên này trực tiếp giết hắn, Khôi Lỗi Thế Mạng trong cơ thể hắn được kích hoạt, sau đó hắn sẽ sống lại ở Thánh Đan Thành.

Huống hồ, Khôi Lỗi Thế Mạng được ôn dưỡng trong cơ thể hắn đã bị đối phương nhìn thấy. Nếu tên này đủ thông minh, chắc chắn sẽ lấy Khôi Lỗi Thế Mạng của hắn trước, rồi mới chém giết hắn.

Còn một con đường sống khác là hy vọng hắn ta đòi mình giao ra ấn ký thần nô!

Như vậy là có thể tráo trời đổi đất.

Nhưng khả năng lớn hơn vẫn là bị tên này giết chết.

“Vũ Tư ở đâu?” Luyến Điệp Thần Đế hơi nheo mắt, nhìn về phía Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Vừa rồi ta chẳng đã nói rồi sao, Vũ Tư vốn không ở trên người ta!”

“Hừ...” Luyến Điệp nói: “Ta biết rồi... nhất định là ở trong không gian của một món bảo vật khác của ngươi!”

“Ở trong cây côn kia phải không?”

“Cây côn đó dường như cũng không đơn giản, được chế tạo từ Hồng Mông Tử Kim sao?”

Trong lúc nói chuyện, Luyến Điệp Thần Đế lại vươn tay, định mở không gian cơ thể Hạ Nhân để lấy Hồng Mông Tử Kim Côn.

Trong Hồng Mông Tử Kim Côn không chỉ có Cố Bạch Bình, mà còn có hai bộ cổ thi Vu Đế của Vu tộc.

Tuyệt đối không thể để Luyến Điệp lấy được thứ này.

Nhưng hiện giờ Hạ Nhân lại bất lực, chẳng thể làm gì.

Đúng lúc này, Thái Chân vung tay, một thanh thần kiếm màu xanh liền xuất hiện trong tay nàng.

Người phụ nữ này không nói lời nào, giơ kiếm chém thẳng vào cánh tay Luyến Điệp Thần Đế.

Đối mặt với một nhát chém của kẻ chỉ ở Thần Quân cảnh, Luyến Điệp Thần Đế vốn chẳng để tâm.

Thế nhưng trên thanh Thái Chân Thần Kiếm lại bùng lên một luồng kiếm ý vô song.

Một kiếm chém rách áo quần và da thịt Luyến Điệp.

“Đáng chết...” Luyến Điệp hét lớn, rụt cánh tay về, nói: “Thần... Thần Hoàng...”

“Ngươi không phải Thần Quân, mà là Thần Hoàng cảnh?”

“Không sai...” Thái Chân cười lạnh, khí thế trên người nàng ầm ầm bùng nổ.

Tu vi cũng từ Thần Quân cảnh hiện tại, trong chớp mắt đã vọt thẳng lên Thần Hoàng cảnh.

Hơn nữa còn là Thần Hoàng cảnh đỉnh phong tầng mười hai.

Chỉ còn một bước nữa là có thể tiến giai lên Thần Đế cảnh.

“Cái gì thế này...” Hạ Nhân ở bên cạnh sợ đến giật bắn người: “Sao có thể như vậy?”

Thái Chân lại mỉm cười với hắn, cười được một lúc thì bật khóc: “Phu quân... giá mà biết trước... giá mà biết trước thì... ta đã sớm sinh cho chàng một đứa con rồi... hu hu hu...”

Hạ Nhân cười khổ: Đã đến lúc này rồi mà nàng còn nói chuyện sinh con!

“Không sao, không sao...” Hạ Nhân vỗ vỗ vai nàng, nói: “Tiền bối Luyến Điệp... mọi chuyện cứ để một mình ta gánh chịu!”

“Chí Đạo Chung, ngài cứ lấy đi cũng được, cây côn của ta cũng có thể đưa cho ngài...”

“Tu vi của đạo lữ ta có được không dễ dàng... ngài có thể thả nàng rời đi không?”

“Hê hê hê...” Luyến Điệp cười khẽ, nói: “Ngươi nằm mơ!”

“Hu hu hu...” Thái Chân bên cạnh vẫn đang đau buồn khóc lóc.

Hạ Nhân nói: “Đừng khóc nữa... yên tâm đi, sau này chúng ta vẫn còn cơ hội...”

“Không còn nữa!” Thái Chân lắc đầu.

Sau đó nàng quay đầu nhìn Luyến Điệp, nói: “Tiền bối Luyến Điệp... hôm nay ta và phu quân có thể lập Chúa Tể thệ ngôn, sau này vĩnh viễn không truy cứu chuyện hôm nay!”

“Bảo vật nhà chúng ta, ngài cũng có thể lấy đi!”

“Có thể tha cho phu thê chúng ta một mạng không?”

Luyến Điệp không nói gì, chỉ cười lạnh.

Lời cầu xin trên mặt Thái Chân chợt im bặt. Giây phút này, nàng bỗng trở nên lạnh lùng vô tình.

Hai tay vung lên, hai thanh thần kiếm một xanh một đỏ, dài ngắn khác nhau liền được nàng nắm trong hai tay.

Thái Chân kiên định chưa từng có: “Tiền bối Luyến Điệp, ta hỏi ngài lần cuối...”

“Thả chúng ta đi, hôm nay chuyện gì cũng có thể thương lượng!”

“Nếu không... chẳng qua là cùng chết mà thôi...”

“Muốn chết...” Luyến Điệp cười lạnh một tiếng, “ngươi lại dám uy hiếp ta?”

Hắn ta vung tay tát về phía Thái Chân.

Hai thanh kiếm trong tay Thái Chân khẽ chuyển động, thân thể lập tức lùi về sau.

Trong quá trình lùi lại, nàng thuận tay kéo Hạ Nhân theo!

Nàng hơi dùng sức, ném Hạ Nhân ra xa vạn trượng, sau đó gần như đồng thời giơ hai thanh kiếm lên, chém mạnh hai nhát về phía Hạ Nhân.

Giọng nàng vang lên rõ ràng, dứt khoát.

Tiếng gọi ấy mang theo sự quyết tuyệt, mang theo tuyệt tình, là tiếng hét xé nát cõi lòng.

Cả người Hạ Nhân đều ngây ngốc: Nàng chém ta làm gì?

Ngay sau đó, kiếm quang hai màu xanh đỏ ầm ầm giáng xuống thân thể Hạ Nhân.

Nhưng Hạ Nhân không hề chịu tổn thương, chỉ cảm thấy có thứ gì đó trong linh hồn mình bị chém đi một cách khó hiểu.

Sau khi chém ra hai kiếm, Thái Chân quỳ một gối giữa hư không: “Tình...”

Thế nhưng khi chữ “tình” này được thốt ra, tiếng gào thét quyết tuyệt, tuyệt tình xé nát cõi lòng khi nãy giờ lại hóa thành tiếng rên rỉ bất lực.

CHƯƠNG 2368

Đạo Trảm Tình

Đúng lúc này, đòn tấn công của Nữ Đế Luyến Điệp phía sau Thái Chân cuối cùng cũng chậm chạp giáng xuống.

Quỳ một gối giữa hư không, cúi đầu, mặt hướng về Hạ Nhân, lưng quay về phía Nữ Đế Luyến Điệp, Thái Chân thậm chí không buồn ngoảnh lại. Nàng chỉ khẽ phất tay, thanh thần kiếm màu xanh trong tay phải quét ngược ra sau.

Đòn tấn công của Nữ Đế Luyến Điệp lập tức tan vỡ từng tấc một.

“Ngươi...” Thân thể Nữ Đế Luyến Điệp khẽ run lên. Nhìn bóng lưng Thái Chân, giọng hắn cũng run rẩy theo: “Ngươi, ngươi, ngươi...”

“Ngươi... đã đạt đến cảnh giới Thần Đế rồi sao?”

Thái Chân không nói gì, chỉ xoay lưng về phía Nữ Đế Luyến Điệp rồi từ từ đứng dậy.

Hai thanh bảo kiếm, một xanh một đỏ, nghiêng nghiêng chống sang hai bên.

Nàng chậm rãi xoay người, đối mặt với Nữ Đế Luyến Điệp.

“A...” Thái Chân đột nhiên há miệng, bất chợt quát vang một tiếng.

Khí thế trên người nàng tăng vọt với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Đồng thời, thân thể nàng cũng không ngừng vươn cao.

Thân thể cao hàng triệu trượng đứng giữa đất trời, mỗi lần cúi ngẩng hô hấp đều khiến mây tụ mây tan.

“Ta vẫn muốn ở bên phu quân thêm một thời gian nữa!”

“Ta vẫn muốn sinh cho chàng vài đứa con!”

“Ta đã nói rồi, bảo vật có thể đưa cho ngươi. Chỉ cần ngươi tha cho phu thê chúng ta, chuyện này coi như chấm dứt!”

“Vậy thì... hôm nay... cùng lắm là chết mà thôi!”

“Hừ...” Nữ Đế Luyến Điệp ở đối diện hít sâu một hơi, đồng tử khẽ co lại: “Cho dù ngươi đã bước vào cảnh giới Thần Đế, chẳng qua cũng chỉ là tầng một mà thôi. Muốn đánh bại ta ư, đúng là nằm mơ!”

“Hơn nữa!” Nữ Đế Luyến Điệp dừng lại một thoáng: “Ta giúp ngươi tiến vào cảnh giới Thần Đế, chẳng lẽ ngươi không nên cảm ơn ta sao?”

“Hừ!” Thái Chân lạnh lùng hừ một tiếng: “Ngươi có biết ta đã nhập đạo gì không?”

Nữ Đế Luyến Điệp lắc đầu: “Không biết. Sao dám hỏi đạo hữu, ngươi đã nhập một đạo nào trong ba nghìn đại đạo?”

Thái Chân hờ hững đáp: “Đạo Trảm Tình!”

Ba chữ vừa thốt ra, sắc mặt Nữ Đế Luyến Điệp đối diện lập tức biến đổi dữ dội.

Hắn không hề nghĩ ngợi, vừa động chân đã định rời đi.

“Muốn chạy à?” Khóe môi Thái Chân hiện lên một nét giễu cợt. Sau đó, thanh thần kiếm màu xanh trong tay phải nàng khẽ vung lên.

Kiếm khí cuồn cuộn tựa như đóa sen, lần lượt nở rộ giữa hư không xung quanh.

Kết giới khổng lồ vốn được Nữ Đế Luyến Điệp dựng lên trước đó ầm ầm vỡ nát trong khoảnh khắc này.

Vô tận kiếm ý hóa thành kiếm quang, không ngừng hội tụ giữa hư không, cuối cùng ngưng tụ thành một thanh cự kiếm dài hơn trăm nghìn trượng, che khuất đất trời, đâm thẳng về phía Nữ Đế Luyến Điệp.

Tu vi của Hạ Nhân quá thấp, không thể nhìn rõ dáng vẻ giao chiến của hai người, chỉ có thể thấy bầu trời phía xa đột nhiên biến thành một màu đen kịt, mặt trời thu mình, vô tận tinh tú hiện ra.

Ở nơi xa xôi gần như không thể nhìn thấy, thỉnh thoảng lại bùng nổ một luồng năng lượng cuồn cuộn.

Dù cách xa hàng tỷ tỷ vạn dặm, luồng năng lượng khủng khiếp ấy thổi tới vẫn không ngừng đẩy Hạ Nhân lùi về phía sau.

Đến lúc này, Hạ Nhân đương nhiên cũng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Có lẽ... là chút thần tạp kia đã phát huy tác dụng...” Hắn hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm hư không vô tận phía trước, lẩm bẩm: “Chỉ là... Thái Chân đã trở thành phụ thần của đạo nào?”

“Vừa rồi nàng nói gì nhỉ, đạo Trảm Tình!”

“Trong ba nghìn đại đạo, thật sự có loại đại đạo này sao?”

Thế nhưng... Thái Chân dù sao cũng chỉ vừa bước vào cảnh giới Thần Đế, hơn nữa còn là Thần Đế tầng một, được điểm thần đưa vào. Rốt cuộc nàng có thể có bao nhiêu chiến lực chứ?

Liệu nàng có đánh thắng được Nữ Đế Luyến Điệp hay không?

Hạ Nhân không khỏi lo lắng.

Nhưng sự lo lắng ấy chưa kéo dài bao lâu. Khoảng nửa nén hương sau, Hồng Mông Chí Đạo Chung lớn bằng bàn tay bay ra từ hư không, không lệch không nghiêng, rơi xuống trước mặt hắn.

Hư không đen kịt như mực, các vì sao dần biến mất, mặt trời cũng từng chút một tỏa ra ánh sáng.

Thân thể khổng lồ của Thái Chân không hề thu nhỏ, vẫn tiếp tục đè ép một vùng hư không này.

Nàng bước một bước tới, đáp xuống trên đỉnh đầu Hạ Nhân.

“Thái Chân...” Hạ Nhân đứng dậy, ngẩng đầu nhìn người khổng lồ trước mặt, thậm chí hắn chỉ có thể nhìn thấy một chân của Thái Chân.

Hạ Nhân hoàn toàn không thể dùng mắt thu hết toàn cảnh Thái Chân.

“Lá thần phù năm xưa ngươi dán lên người ta có thể khiến Điểm Thần chọn trúng ta, đúng không?” Thái Chân hỏi Hạ Nhân.

Hạ Nhân im lặng một lúc rồi đáp: “Phải...”

“Haiz...” Thái Chân thở dài thật sâu, không nói gì.

Qua thêm khoảng vài nhịp thở, hư không khẽ lay động, một bóng người xuất hiện.

“Ha ha ha...” Không Gian Thần Đế cười lớn, nhìn Hạ Nhân rồi nói: “Khá lắm, tiểu tử...”

“Hồng Mông Chí Đạo Chung... vậy mà lại nằm trong tay ngươi?”

Vốn dĩ vùng hư không này đã bị Nữ Đế Luyến Điệp phong tỏa, khí tức cùng đủ loại dao động chiến đấu đều không thể truyền ra ngoài, đương nhiên không ai biết những chuyện xảy ra ở đây.

Nhưng sau đó, Thái Chân dùng một kiếm xé toạc kết giới, dao động nơi này tự nhiên cũng truyền ra ngoài.

Tuy các Thần Đế bên ngoài Thần Quốc Vấn Đỉnh có lẽ không thể cảm nhận được, nhưng tên Không Gian Thần Đế này lại đang lởn vởn gần Thánh Đan Thành. Hắn có thể lập tức chạy tới cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

“Không sai!” Hạ Nhân thản nhiên thu Hồng Mông Chí Đạo Chung lại, nói: “Năm xưa trong tuyệt địa Băng Đạo Vẫn Hoàng, ta đã gặp được cơ duyên... vật này từ đó trở thành của ta!”

“Giao nó ra đây!” Không Gian lạnh lùng nhìn Hạ Nhân: “Đây là Hồng Mông Chí Bảo, ngươi không giữ nổi đâu!”

Hạ Nhân nói: “Vừa rồi Nữ Đế Luyến Điệp cũng nói như vậy!”

“Hắn là cái thá gì!” Không Gian Thần Đế nói: “Một kẻ rác rưởi thuần hóa đại đạo, bản đế chỉ cần một tay là có thể diệt hắn...”

“Đừng nhìn nữa!” Không Gian lại ngẩng đầu liếc Thái Chân: “Ngươi cũng không phải đối thủ của ta. Muốn giết ngươi, ta chỉ cần hai chiêu!”

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Sau đó, một nữ nhân mặc đạo bào màu tím hiện ra: “Còn ta thì sao... Không Gian, ngươi cần mấy chiêu để giết ta?”

“Dương Nghịch?” Nhìn thấy nữ nhân áo tím kia, đồng tử Không Gian khẽ co lại: “Chuyện ở đây, ngươi chắc chắn muốn nhúng tay vào sao?”

Dương Nghịch không trả lời Không Gian, vẫn hỏi: “Mấy chiêu?”

Không Gian nói: “Người của đạo Trảm Tình các ngươi tuy ra tay quyết đoán, nhưng cũng không phải đối thủ của bản tọa!”

“Không Gian tôn quý, Thời Gian xưng vương, ngươi chưa từng nghe câu này sao?”

“Đạo Trảm Tình của ngươi, trong mắt bản tọa cũng chỉ có vậy mà thôi!”

“Vậy thì...” Dương Nghịch phất tay. Mười một vị nữ đế còn lại đồng loạt hạ xuống, người nào cũng cầm thần kiếm, vây Không Gian vào giữa: “Nếu chúng ta cùng xông lên thì sao?”

“Ha ha ha ha...” Không Gian cười lớn: “Cho dù toàn bộ người của đạo Trảm Tình các ngươi cùng xông lên, lão phu cũng không rơi vào thế hạ phong!”

“Được...” Dương Nghịch gật đầu: “Rất tốt... Lão Tứ, Lão Lục, Lão Cửu...”

“Bốn người các ngươi chuẩn bị sẵn sàng!”

“Rõ...” Bốn nữ nhân lần lượt chắp tay, sau đó vậy mà không hề do dự một chút nào.

“Tấn công...” Dương Nghịch phất tay, mười hai người đồng loạt chống thần kiếm.

Không Gian sợ đến mức mặt mày trắng bệch, vội nói: “Được rồi được rồi... lũ điên các ngươi... lão tử không chọc nổi... đi đây!”